

6. neděle v mezidobí – 15. února 2026

„Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, nevejdete do nebeského království.“ (Mt 5, 20)

Ježíš v horském kázání řekne důležitou větu: „Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, nevejdete do nebeského království.“

Tato Ježíšova slova mohou v nás vyvolávat rozpaky:

Mám být ještě lepší? Ještě víc se mám snažit? Ještě víc věcí zvládnout?

Ježíšovi ale nejde o výkon. Nemluví o tom, že máme „přidat“ další povinnosti. Mluví o něčem hlubším: o srdci.

Abychom tomu rozuměli, je dobré si znovu uvědomit, kdo byli farizeové a učitelé Zákona.

V Ježíšově době to nebyli nějak „zlí lidé“ nebo divné karikatury. Naopak: byli to vzdělaní lidé, kteří brali víru vážně. Chtěli žít podle Božích přikázání i v běžném životě. Učitelé Zákona dokonale znali Písmo a vykládali toto Písmo lidem. Pomáhali jim chápat, co Bůh od člověka žádá. Většinou to byli poctiví a zbožní lidé.

Avšak i u poctivě prožívané víry hrozí jedno pokušení: že se z ní jednou stane seznam.

Že se začne řídit logikou: hlavně nepřekročit hranici, hlavně mít „splněno“. Víra se pak dá svým způsobem měřit: „Tohle jsem udělal, tamto jsem neudělal.“ Člověk má pocit bezpečí, protože ví, kde je čára, co po něm Bůh chce, kde je hřích.

Ježíš právě takový způsob uvažování obrací naruby. Sám prohlašuje, že nepřišel Boží zákon zrušit, ale ukázat, o co v něm opravdu jde. Nejde jen o to, co děláme navenek. Jde o to, co se děje uvnitř, v našem srdci.

Proto Ježíš říká: nejde jen o to někoho nezabít, ale jde i o hněv, který druhého „zabíjí“ v srdci. Nejde jen o to nezradit, ale jde i o pohled a touhu, která z člověka může dělat předmět, věc. Nejde jen o to nepřisahat křivě, jde o to, aby naše slova byla pravdivá, aby naše „ano“ bylo skutečně ano. Ježíš ukazuje, že kořeny našich činů jsou v srdci. A že Bůh se dívá právě tam.

To je ten zásadní rozdíl mezi „minimum“ a „plností“.

Minimální spravedlnost se řídí logikou: Co ještě projde? Co je ještě dovoleno? Kolik musím udělat, aby to stačilo?

Ježíšova spravedlnost se řídí jinou logikou: Kam směřuje moje srdce? Co ve mně roste? Kým se vnitřně stávám?

Nejde tedy o to, že by Bůh chtěl být přísnější na člověka. Ale jde o to, že Bůh po člověku nechce jen „správné chování“. Ale chce člověka uzdravit. Chce člověka sjednotit. Chce, aby naše vnitřní světlo nebylo rozbité, rozdělené, plné hořkosti, závisti, tvrdosti nebo lži - protože to všechno nás nakonec ničí.

Radostná zvěst je tato: Ježíš tato slova nepronáší proto, aby nás zdeptal. Ale proto, že nás zve k něčemu živému, skutečnému, opravdovému. Ne k víře, která se řídí logikou:

„splněno - nesplněno“, ale k víře, která je vztahem. Jde o živý vztah s Bohem, který vidí do srdce, a přesto nás nepřestává milovat.

Když Ježíš hovoří o „nebeském království“, nemá na mysli abstraktní pojem, ve smyslu „jednou po smrti“. Má na mysli Boží vládu tady a teď: když Bůh opravdu vládne v našem životě, když mu dovolíme být středem našeho života. Do takového království se nevstupuje jen tím, že „nepřekročím čáru“. Ale vstupuje se tím, že se nechám vést, že se učím milovat, že se mé srdce postupně mění.

Proto je postní doba tak důležitá. Nejde o čas, kdy si dokážeme, jací jsme silní. Ale jde o čas, kdy si přiznáme, jací jsme doopravdy, a dovolíme Bohu, aby nás proměnil.

A tam, kde se srdce začíná měnit, začíná skutečné obrácení.

Amen.